

GLAS

sv. Martina

NOVEMBER 2020

O, srečni dom nad zvezdami!

Praznik Vseh svetih nas vsako leto znova spominja in opominja, da se v hitrem tempu našega vsakdana malo zaustavimo in premislimo o minljivosti življenja na tem svetu in njegovega končnega cilja pri našem usmiljenemu nebeškemu Očetu.

Tam zgoraj nad zvezdami, kjer je moj pravi dom in kjer vedno srečen bom, kot pravi bl. Anton Martin Slomšek in kjer ni več ne solza ne trpljenja, ampak neskončno veselje, mir, toplina in ljubezen. Tam nas čakajo naši dragi blaženi in sveti bratje in sestre, upamo in verujemo pa, da prav tako naši dragi rajni, ki so prestopili prag večnosti in sedaj uživajo zaslužen plačilo pri Bogu. Kajti smrt ni konec, življenje je večno in se nadaljuje v življenju nebesih.

Kako pa smo mi s tem? Smo pripravljeni na srečanje z Njim? Vsi sveti in verne duše so lepa priložnost za to, da si postavimo taka vprašanja in si nanje odgovorimo. Prosimo svete in blažene ter naše drage rajne, da pri Bogu posredujejo za nas, da se pri Njem zopet snidemo, saj nas tam čaka polnost življenja in slava brez konca.

kaplan Anže

Molitev za čas, ko ne moremo k sveti maši

Stopi, ljubi angel varuh
v cerkvi ti na prostor moj.
Bodi tam pri sveti maši,
v duhu združen bom s teboj.

Pri darovanju ti položi
na pateno še moj dar:
moje križe, moje delo
Večnemu ponudi v dar.

Pri povzdigovanju moli
v sveti hostiji Boga:
prosi, naj še mene skrije
v rano svojega Srca.

Dušam v vicah, mojim dragim
nesi sveto Rešnjo Kri,
grešnike, umirajoče
z njo pokropi, greh izmij.

Ko se mašnik bo obhajal,
tudi meni angel moj,
sveto Hostijo prinesi,
moli Jezusa z menoj.

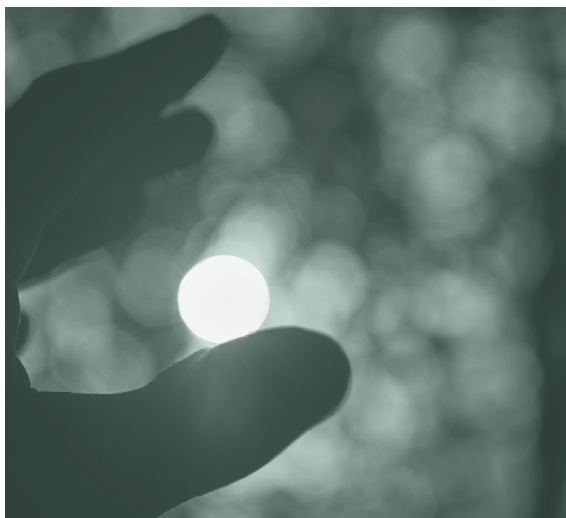
Prosi, da ves svet deležen
svete maše bo sadov,
meni pa na dom prinesi
svete maše blagoslov.

s. Elizabeta Kremžar, uršulinka

Tako se bojim umreti...

V zadnjem času opažam, kako sodobni človek misli o smrti in večnosti vedno bolj odriva od sebe. Na to kaže vedno bolj kratek časa poslavljanja od naših pokojnih (včasih smo se od pokojnega poslavljali dva dni, danes le še kakšno uro ali sploh nič), pokopi upepeljenih teles, da se čim manj srečamo z umrlim (čeprav nam tudi znanost dokazuje, kako pomembno za nas je, da se poslovimo od ljubljene osebe). Otroke skušamo obvarovati pred izkušnjo poslavljanja, smrti in večnosti, raztrosimo posmrtno ostanke svojih domačih, da nas njihov grob ne bo spominjal na našo smrt, in nasploh skušamo konec zemeljskega življenja preglasiti s pretirano natrpanim vsakdanjim urnikom, uživanjem in preusmerjanjem svojih misli k drugim aktivnostim.

Umiranje in smrt sta del našega življenja in vsakdana, tako kot rojstvo in drugi dogodki našega življenja. A ker se v tem delu življenja ne čutimo domače in nimamo lastne izkušnje smrti, smo prestrašeni in nebogljeni. Zato skušamo konec življenja in dogodke ob njem odriniti stran od sebe in v pozabo.

Preden sem postal duhovnik, sem se tudi sam bal dejstva smrti, čeprav sem imel nekaj izkušenj s poslavljanjem in slovesi ob pogrebih. V času moje duhovniške službe pa je srečevanje z umirajočimi in težko bolnimi po-

stalo del mojega vsakdana. Kako lepo je videti nekoga, ki se poslavlja od zemeljskega življenja, obdanega z vsemi domačimi, ki skupaj z njim ali zanj molijo. Umirajoči ob sebi takrat najbolj potrebuje bližino domačih, saj tudi on nima izkušnje smrti in ga je strah prehoda v večnost. Zelo pomembno je to, da se umirajoči reši strahu, da ima priložnost spraviti se z vsemi ljudmi in z Bogom v zakramentu spovedi ter da okrepljen z bolniškim maziljenjem (daje nam moč v preizkušnjah) in svetim obhajilom odhaja v večnost. Mnogi umirajoči so mi zaupali, da jih po tem ni bilo več strah, da bodo umrli. In ni lepšega kot videti mir in srečo na obrazu človeka, ki zapusti ta svet. Tudi domači so mi dostikrat rekli, kako lepo je bilo, da so se vsi poslovili od njega in ga pospremili v večno življenje.

Mene je najbolj zaznamovalo slovo stare mame, s katero smo živeli v isti hiši. Bil je poletnega nedeljskega večera, ko je že dopolnila kakšno leto čez 90. Doma se je zbrala vsa naša družina, čeprav se to ni zgodilo pogosto, saj sem imel sam večkrat različne zadolžitve na župniji, sestra, ki je zdravstvena delavka, pa je imela tudi zelo zapolnjen urnik. Po skupni večerji nam je stara mama zaželela mirno noč ter se od vsakega od nas poslovila. Vem, počakala je, da smo bili vsi zbrani doma, in je takrat lahko v miru in ob podpori vseh svojih najbližjih odšla v večnost. Pol ure zatem smo videli, da je že zapustila zemeljsko življenje. Skupaj smo se poslovili od nje in v molitvi pričakali naslednji dan. Kako pomirjujoče in lepo je bilo, da smo bili v času njenega odhoda vsi ob njej.

Dragi prijatelji! Ne bojmo se prehoda v večnost, saj nam Jezus zagotavlja, da bo takrat zagotovo z nami, če bomo le to želeli. Prosim vas, da omogočimo vsakemu našemu domačemu podporo in spremljanje ob njegovi smrtni uri. Vera pa nam zagotavlja, da bomo nekoč brez trpljenja in preizkušenj uživali večno srečo pri Bogu.

župnik Andrej

Polovica Martinovega plašča

Zjutraj potrebujem kar nekaj minut da se spravim pokonci. Boli me križ pa kolena pa glava ni čisto ta prava ..., potem pa še ta CO-RONA.

Z možem se počasi odpraviva v nov dan. Na kavo s prijatelji lahko kar pozabiva, otroci se ne bodo oglasili, saj veste, da česa ne prinesejo (virusa) in tudi današnji dan bo enak včerajšnjemu. Dolgčas. No ja, lahko bi obiskala sosedo, pa bi se zunaj na varni razdalji malo pogovorili in na enak način bi lahko obiskala starejšo gospo, ki živi čisto sama. Kaj bi s tem naredila dobrega? Osamljenih je ogromno, če obiščem enega, kaj s tem spremenim. Nič. Osamljenih bo še vedno cel kup. Vse skupaj je brez veze, najbolje da se sploh ne trudim.

Približuje se god sv. Martina, farnega zavetnika. Pa kaj, nobene veselice ne bo, nič martinovanja in pokušine mladega vina. Pa tako »martinovo«.

Toda, ali nam svetnik prinaša samo novo vino? Mar nas s svojim življenjem ne opominja na še nekaj?

Ko je svetnik še kot vojak vstopal v mesto, je ob poti zagledal premraženega berača. Reže se mu je zasmilil, pa mu je poklonil pol svojega vojaškega plašča. V tistih časih je bilo običajno pri vходу v mesto polno beračev. Svetnik bi lahko enostavno šel naprej, saj kaj bo pa spremenil svet s tem, da bo pomagal nemu samemu premraženemu ubožcu. Pa vendar se je ustavil.

Kako naredimo mi? Kolikokrat smo že rekli: »Saj ni vredno. Če pomagam nemu izmed stotih pomoči potrebnih, kaj s tem naredim. Ničesar ne spremenim, pa še pravičen nisem do ostalih.«

Legenda pravi, da se je sv. Martinu ponoči v sanjah prikazal Jezus, ogrnjen v njegovo polovico plašča.

Prav v tem nam je svetnik lahko za zgled. Ni nam potrebno gledati, koliko hudega je na tem svetu in ob tem vzdihovati, kako nič ne moremo spremeniti. Zgledujmo se po našem farnem zavetniku. Ko vidimo trpečega, stopimo do njega in mu pomagajmo. Mogoče res s tem ne spremenimo sveta, a prav gotovo vsaj malo olajšamo življenje trpečemu.

Covid nas je spravil v karanteno, toda to še ne pomeni, da ne moremo zunaj malo spregovoriti s sosedom. Imamo telefone, tudi preko njih lahko krajšamo dan osamljenim in seveda sebi.

Ja, vedno in zmeraj lahko naredimo kaj dobrega, čeprav najbrž s tem res ne bomo odpravili krivic na tem svetu. Svet pa bo prav zaradi teh drobnih stvari postal lepši.

Svetemu Martinu se je v sanjah prikazal Jezus, ogrnjen v polovico njegovega plašča. Bog daj, da bi bili tudi mi vredni podobnih sanj.

Sveta vera bodi vam luč (A. M. Slomšek)

Krizni časi naplavijo na površje najboljše in najslabše v ljudeh. Med epidemijo novega koronavirusa imamo tako na eni strani medicinsko osebje, ki se trudi do onemoglosti, in množico posameznikov, ki resno jemljejo sprejete ukrepe. Njim nasproti pa so sebičneži, razvajenci, spletni strokovnjaki za vse in tisti, ki v krizi vidijo priložnost za vnovičen vzpon na oblast. Žal ima ta skupina nekaj vernikov tudi med kristjani.

Človeška in Cerkevna zgodovina sta polni zmot. Imeli smo arijanizem, ki je trdil, da je samo Oče pravi Bog, Kristus pa da ni bil ne Bog in ne človek, ter pelagianizem, ki je učil, da se lahko človek zveliča brez Kristusove milosti. Imeli smo bičarje, ki so verjeli, da bodo s samobičanjem odvrnili Božjo sodbo in kazen, katarje, ki so učili, da je svet delo Satana, albigane, valdežane, bogomile in mnoge druge.

Tudi sodobna družba je polna čudaštva in zmot. Nekateri trdijo, da imajo stik z višje razvitimi bitji s planeta XY, drugi objemajo drevesa in sanjajo, da se bodo z enim od njih poročili, tretji so prepričani, da morajo dovoljkrat izgovoriti besedo »sreča« in bodo res srečni, četrti še vedno slavijo politične sisteme, ki so spravili v grob na milijone ljudi, peti hodijo po mestnih ulicah in vpijejo: »Ven iz moje maternice.« Ja, tudi zagovarjanje splava je kriva vera. »Opazil sem, da so bili vsi podporniki splava že rojeni,« je rekel ameriški predsednik Ronald Reagan. Proti splavu bi gotovo protestirali namerno splavljeni nerojeni otroci, a ker tega ne morejo, smo 3. oktobra v Ljubljani

pripravili Pohod za življenje in jim posodili glas. Škoda, da vas ni bilo zraven.

Krive vere bodo vedno med nami. Kot je vedno nekaj posameznikov, ki se imajo za Napoleona, Aleksandra Velikega ali Jezusa, tako je vedno tudi nekaj takih, ki nasedajo prevarantom, šlogarjem, gurujem in agitpropovskim televizijskim oddajam. Kaj lahko stori Cerkev, da bo med ljudmi manj krive vere in več zdrave pameti? Poleg molitve in zaupanja v Božje usmiljenje ima vsaj dve možnosti.

Prvič: jasno in odločno mora oznanjati Kristusov nauk in z lastnim zgledom kazati, kako ga je treba živeti v sedanjem času. Nejasnost in neodločnost sta namreč kvas za krivo vero. In drugič: znova mora okrepiti občutek za sveto. Samo sveto v Cerкви je tisto, kar ljudi v resnici privlači. Petje, uvodi in zahvale ter dramske uprizoritve evangeljskih odlomkov mašo sicer razgibajo in polepšajo, a vse to lahko dobimo tudi drugje – v koncertni dvorani, v gledališču in na računalniškem zaslonu. Svete reči pa lahko dobimo samo v cerкви.

Še pred petnajstimi leti ni bilo zaželeno, da bi fotografi med mašo vse poslikali, še zlasti ne hostije. Zaradi strahospoštovanja, ki gre Bogu in svetim rečem. Danes pa lahko prenos maše gledamo kar iz domačega fotelja, medtem ko na štedilniku pražimo krompir. In potem se čudimo, da ni več pravega odnosa do maše in da gredo ljudje v nedeljo namesto v cerkev raje v gozd objemat drevesa.

Dogodki v novembru

Vsako sredo	ob 17 ⁰⁰	molitvena ura pred Najsvetejšim;	
2. november	ob 19 ⁰⁰	srečanje Misijonske skupine;	
	ob 19 ³⁰	redakcija Glasa sv. Martina;	
4. november	ob 20 ³⁰	srečanje mlajše zakonske skupine;	
6. november		v novembru zaradi preprečevanja koronavirusa ne bo rednih obiskov duhovnikov po domovih, v smrtni nevarnosti pa pokličite duhovnika;	
7. november	ob 18 ⁰⁰	srečanje SKVO;	
	ob 20 ⁰⁰	srečanje zakonske skupine DiŽ;	
8. november		<u>zaradi preprečevanja koronavirusa letos srečanje zakonskih jubilarntov odpade;</u>	
9. november	ob 18 ³⁰	redna seja ŽPS;	
15. november		pri vseh svetih mašah redni mesečni »ofer« za cerkev;	
16. november	ob 20 ⁰⁰	srečanje mešane zakonske skupine;	
18. november	ob 20 ³⁰	srečanje 4. zakonske skupine;	
19. november	ob 18 ³⁰	srečanje starejše zakonske skupine;	
21. november	ob 20 ³⁰	srečanje najmlajše zakonske skupine;	
22. november	ob 10 ⁰⁰	družinska sveta maša (sodelovanje pripravi 6. razred);	
23. november	od 18 ³⁰	srečanje svetopisemske skupine;	
26. november	ob 17 ⁰⁰	prvo srečanje trikraljevskih kolednikov;	
	ob 18 ³⁰	v župnišču priprava na krst;	
29. november	ob 11 ³⁰	v župnijski cerkvi krstna nedelja;	
		pri obeh svetih mašah blagoslov adventnih venčkov;	
2. december	ob 20 ³⁰	srečanje mlajše zakonske skupine;	
4. december	dopoldne	<u>obisk duhovnikov na domovih starejših in bolnih;</u>	
5. december	ob 18 ⁰⁰	srečanje SKVO;	
	ob 20 ⁰⁰	srečanje zakonske skupine DiŽ;	
6. december	ob 11 ⁰⁰	srečanje skavtskega stega.	

PRAZNIK CELODNEVNEGA ČEŠČENJA

Celodnevno češčenje Svetega Rešnjega Telesa bo **v soboto, 14. novembra. Sveti maši bosta ob 8⁰⁰ in ob 17⁰⁰. Slovesni sklep češčenja bo vodil novomašnik, g. Tilen Oberwalder Zupanc.** Med vsemi svetimi mašami bo tudi priložnost za sveto spoved.

Razpored češčenja:

- 7⁰⁰ – izpostavitve Najsvetejšega in litanije;
- 7⁰⁰ – 8⁰⁰ ključarji, člani gospodarskega sveta, čistilke in krasilke;
- 8⁰⁰ – sveta maša;
- 9⁰⁰ – 9³⁰ veroučenci 1. do 4. razreda ter predšolski;
- 9³⁰ – 10³⁰ člani zakonskih skupin in starši;
- 10³⁰ – 11³⁰ člani redakcije Glasa sv. Martina in misijonske skupine;
- 11³⁰ – 12³⁰ člani molitvene skupine;
- 12³⁰ – 14⁰⁰ tiha molitev;
- 14⁰⁰ – 15⁰⁰ stari starši;
- 15⁰⁰ – 15³⁰ pevci, pritrkovalci, bralci Božje Besede ter člani svetopisemske skupine;
- 15³⁰ – 16⁰⁰ veroučenci od 5. do 8. razreda;
- 16⁰⁰ – 16³⁰ mladina in skavti;
- 16³⁰ – 17⁰⁰ člani ŽPS;
- 17⁰⁰ – slovesen sklep celodnevne češčenja s sveto mašo.

Prav je, da si prav vsak župljan ta dan vzame nekaj časa za osebni pogovor z Jezusom.

NOVEMBER 2020

2 PONEDELJEK	7 ⁰⁰ DOBRAČ. 8 ³⁰ DOBRAČ. 18 ⁰⁰ DOBRAČ.	za duše v vica po namenu svetega očeta + starša Oblak (Dobračevska 67) + Albin, obl., in Zorislava Mlakar + Andrej Poljanšek	SPOMIN VSEH VERNIH RAJNIH
3 TOREK	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ DOBRAČ.	+ Francka Trček za dušno in telesno ozdravitev	sv. Viktorin Ptujski, škof in mučenec
4 SREDA	18 ⁰⁰	+ Drago Pisanec, roj. dan; + Ivana in Pavel Jelovčan; + Albin in Zorislava Mlakar, obl.	sv. Karel Boromejski, škof
5 ČETRTEK	18 ⁰⁰	+ Marijo Čibej, obl. + Leopolda Gantar, 1. obl.	sv. Zaharija in Elizabeta, starša J. Krstnika
6 PETEK	18 ⁰⁰ DOBRAČ.	+ starši in brati Stanonik (Smoldno) + Ivan Uršič	SV. LENART, OPAT; zavet. cerkve na Dobračevi
7 SOBOTA	8 ⁰⁰	+ Ciril Alič + Milka Kopač in Francka Kalan, obl.	sv. Engelbert, škof
8 NEDELJA	7 ⁰⁰ 8 ³⁰ 10 ⁰⁰	+ mama Ivana, oče Jernej in brat Stane Miklavčič (Koprivnik); + Marta Čadež + Frančišek Kogovšek za župljane + Vida Orešnik, 30. dan + sinovi in starši Strlič	32. NEDELJA MED LETOM ZAHVALNA NEDELJA
9 PONEDELJEK	18 ⁰⁰	+ Rajko in vsi Vehar (Brekovice) + Cirila Derlink, obl.	POSVETITEV LATERANSKE BAZILIKE
10 TOREK	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ DOBRAČ.	po namenu (A) + Maksimilijan in starši Oblak	sv. Leon Veliki, papež in cerkveni učitelj
11 SREDA	18 ⁰⁰	+ Pavla Albreht in Bernarda Pivk za žive in pokojne člane ŠmaR	SV. MARTIN, ŠKOF; ZAVETNIK NAŠE ŽUP.
12 ČETRTEK	18 ⁰⁰	+ Berta Pivk za nove duhovne poklice	sv. Jozafat Kunčevič, škof in mučenec
13 PETEK	18 ⁰⁰	+ starša Milan in Dragica Kristan + Pavel Jelovčan	sv. Stanislav Kostka, redovnik
14 SOBOTA	8 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	v zahvalo (G) + Janez Čelik; za blagoslov prvoobhajancev, birmancev in njihovih družin	CELODNEVNO ČEŠČENJE SVETEGA REŠNJEGA TELESA
15 NEDELJA	7 ⁰⁰ 8 ³⁰ 10 ⁰⁰	+ Anica Ušeničnik, obl. za župljane + Franc in Marija Reven, obl. + Janez Kavčič; + Martin Freljih ml. + Marija Božnar in Vinko Benedičič, obl.	33. NEDELJA MED LETOM MARTINOVA NEDELJA ŽUPNIJSKO ŽEGNANJE
16 PONEDELJEK	18 ⁰⁰	+ Janez Lamovec (Goropeke), obl.; v zahvalo in blagoslov	sv. Marjeta Škotska, kraljica
17 TOREK	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ DOBRAČ.	po namenu (A) + Krošljevi	sv. Elizabeta Ogrska, redovnica
18 SREDA	18 ⁰⁰	+ Marica in Alojz Demšar, obl. v zahvalo	Posvetitev bazilik sv. Petra in Pavla

19 ČETRTEK	18 ⁰⁰	+ Stričkovi; + Marija Justin	sv. Matilda, redovnica
20 PETEK	18 ⁰⁰	+ Milka Dolenc, obl.; + Hilda Ušeničnik, obl.	sv. Edmund, kralj
21 SOBOTA	8 ⁰⁰	+ Alojz in Marica Demšar, obl. + Marjan Trbižan, 1. obl.	darovanje Device Marije
22 NEDELJA	7 ⁰⁰	za žive in pokojne pevce; + Cilka Pagon	KRISTUS KRALJ VESOLJSTVA sv. Cecilija, devica in muč.; zavetnica cerkvene glasbe
	8 ³⁰	+ starši, bratje in sestre Ušeničnik	
	10 ⁰⁰	+ Stanko Demšar, roj. dan in god + Viktor Šinkovec (Rovte) v zahvalo za srečno in uspešno prevožene kilometre; za župljane	
23 PONEDELJEK	18 ⁰⁰	+ Vinko Kržišnik in starši po namenu (K)	sv. Klemen I., papež in mučenec
24 TOREK	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ DOBRAČ.	po namenu (A) + Marija in Andrej Žakelj (Opekarska)	sv. Andrej in drugi vietnamski mučenci
25 SREDA	18 ⁰⁰	+ Terezija in Janez Trček + Janez in Frančiška Žakelj	sv. Katarina Aleksandr., devica in mučenka
26 ČETRTEK	18 ⁰⁰	za telesno, dušno in duhovno zdravje v zahvalo (T)	sv. Leonard Portomavriški, red. in mis.
27 PETEK	18 ⁰⁰	+ Marija in Pavel Kogovšek (Sovra)/zahvala Bogu in vsem, ki so molili za moje zdravje.	sv. Modest in Virgil, ško- fa, apostola Karantanije
28 SOBOTA	8 ⁰⁰	+ Malka, 1. obl., in Jože, 45. obl., Zalar za zdravo pamet	sv. Katarina Laboure, vidkinja
29 NEDELJA	7 ⁰⁰	starši Pivk in Jankovec	PRVA ADVENTNA NEDELJA NEDELJA KARITAS
	8 ³⁰	+ Zajc in Demšar (Novovaška 64); za župljane	
	10 ⁰⁰	+ Alojz Strlič, obl.; + Brckovi (Žirovski Vrh)	
30 PONEDELJEK	18 ⁰⁰	+ Jože in Pavla Hafner ter sin Andrej in Ivan Seljak (Žirovnica); po namenu (A)	SV. ANDREJ, APOSTOL
1 TOREK	7 ⁰⁰ KAPELA 18 ⁰⁰ DOBRAČ.	+ Francka Trček po namenu (A)	sv. Karel de Foucauld, red.
2 SREDA	18 ⁰⁰ KAPELA	v zahvalo (Š), po namenu (A)	sv. Bibijana, mučenka
3 ČETRTEK	18 ⁰⁰ KAPELA	+ Anton Mlinar; v zahvalo (T)	sv. Frančišek Ksaverij, duhovnik in misijonar
4 PETEK	18 ⁰⁰ KAPELA	+ Franc Mlinar, 20. obl., in Rado Jurca za nove duhovne poklice	sv. Barbara, mučenka; prvi petek
5 SOBOTA	8 ⁰⁰ KAPELA	+ starši in Franci Stanovnik za zdravje in Božje varstvo	sv. Sava, opat in pušč. prva sobota
6 NEDELJA	7 ⁰⁰	+ Franca in Feliks Strlič	DRUGA ADVENTNA NEDELJA
	8 ³⁰	+ Milka Naglič, obl.; + Marija Voljč	
	10 ⁰⁰	+ Anica in Viktor Polanc; za župljane + Franc in Frančiška Pivk (Žirovski Vrh) po namenu (F)	

Izdaja Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. Odgovarja: Andrej Jemec, župnik. Naklada: 600 izvodov. Uradne ure župnijske pisarne so vsak torek od 16⁰⁰ do 17³⁰ in vsak četrtek od 10⁰⁰ do 12⁰⁰.

Ob državnih in cerkvenih praznikih ni uradnih ur.

✉ andrej.jemec@rkc.si <http://zupnija-ziri.si>, [f https://www.facebook.com/ZupnijaZiri/](https://www.facebook.com/ZupnijaZiri/)
☎ župnik Andrej Jemec: 040 395 979; kaplan Anže Cunk: 040 612 109

Duhovna oskrba v času karantene

**SREČAJ
SE
Z JEZUSOM**

Vabljeni!

MOŽNOST OSEBNE MOLITVE V CERKVI

je v župnijski cerkvi **ob sobotah od 9⁰⁰ do 18⁰⁰** in **ob nedeljah od 10³⁰ do 18⁰⁰**.

V cerkvi je **hkrati lahko navzočih največ 10 vernikov**. Ob vstopu v prostor si mora vsak razkužiti roke, nadeti zaščitno masko in ohranjati 2 metra medosebne razdalje (to ne velja za družine in člane istega gospodinjstva). Ob vstopu v cerkev je vsak sam odgovoren za zaščito pred morebitno okužbo.

MOŽNOST SVETE SPOVEDI

je **ob nedeljah ob 7⁰⁰, 8³⁰ in 10⁰⁰** v kiosku pod zvonikom.

Prosimo, da pri tem dosledno upoštevajte vse predpisane varnostne ukrepe.

MOŽNOSTI PREJEMA SVETEGA OBHAJILA

je **od ponedeljka do petka ob 18³⁰, ob sobotah ob 8³⁰, ter ob nedeljah ob 7⁰⁰, 8³⁰ in 10⁰⁰**, in sicer samo za tiste, ki nimajo simptomov okužbe dihal, ne kašljajo, nimajo povišane telesne temperature in so na prejem obhajila pripravljene. Ob vstopu v cerkev prihajate po sredini cerkve pred oltar v vrsti v upoštevanjem razdalje 2 metrov. Pred prejemom obhajila bomo zmolili kesanje in Očenaš. Nato vam duhovnik podeli sveto obhajilo in vas blagoslovi. Verniki od obhajila odhajate ob strani cerkve.

Ob odhodu lahko darujete za potrebe župnije v nabiralnik zadaj.

NUJNO OBVESTILO!

VSE DEJAVNOSTI V ŽUPNIJI SO ZARADI UKREPOV ZA PREPREČEVANJE KORONAVIRUSA DO NADALJNJEGA ODPOVEDANE!

RAZPORED DEJAVNOSTI V NOVEMBRU JE ZAENKRAT SAMO INFORMATIVEN. KO SE BO SITUACIJA IZBOLJŠALA, BOSTE O ZAČETKU DEJAVNOSTI PRAVOČASNO OBVEŠČENI.

Svete maše duhovnika darujeva tudi v času ukrepov ob epidemiji, in sicer BREZ UDELEŽBE VERNIKOV, po namenih, ki so objavljeni v oznanilih za tisti dan.

VEROUK

Verouk je **do 1. novembra odpovedan**.

V novembru bo verouk na daljavo.

Vsi starši veroučencev boste dobili pisna navodila za izpolnitev veroučnih nalog.

Svete maše na TV in radiu

Spremljate jih lahko na
RTV Slovenija 1 (ob nedeljah ob 10⁰⁰),
Exsodus TV in Radio Ognjišče.

V oktobru sta se nas poslovili

Vida Orešnik, roj. Mihalič, Delavska ul.;
Zdravka Demšar, Partizanska cesta.

*Vsem domačim izrekamo iskreno sožalje
in naj bo Bog vaša tolažba!*

Od prošenj k zahvalam

Tokrat sem za razmislek dobil temo "zahvaljevalne molitve kot najvišje oblike molitve". Dejansko se zdi, da ljudje v povprečju pred Gospoda pristopamo predvsem takrat, kadar nam nekaj manjka, kadar nam teče voda v grlo ali kadar "za vsak slučaj" prosimo kaj vneprej. S tem seveda ni nič narobe: Gospod Bog nas pozna, pravzaprav pozna tudi naše potrebe, še preden mu jih zaupamo, in dobro ve tudi to, da smo nekoliko šibki, ko gre za odnos z Njim. Skratka, Bogu se v odnosu z nami dogaja nekaj podobnega tistemu občutku, ko po dolgih mesecih vidiš ime klicatelja na telefonu in najprej posumiš, da nekaj potrebuje od tebe, ker te tako ali tako pokliče samo, če kaj rabi. Nekaj podobnega se nam dogaja v odnosu z Bogom: dokler je vse v redu, nismo tako zelo zavzeti za odnos z Njim.

To je pač tisto najbolj človeško: ko nekaj potrebuješ, s to težavo prideš pred tistega, ki bi ti morda lahko pomagal, in ga potem pustiš ob strani. To je tip odnos, ki mu jaz pravim "odnos do javne uprave". Ko greš na upravno enoto, si misliš, da je le-ta tam tako ali tako zato, ker je to državna ustanova, ki živi (tudi) od tvojih davkov. Tam so zato, da ti pomagajo, ko jih potrebujemo, potem pa naj ostanejo čim dlje stran, dokler jih ne potrebujemo ponovno. V smislu "saj so plačani za to". In do Boga imamo pogosto podoben odnos: "Tam je, da dela, saj je ja vsemogočen".

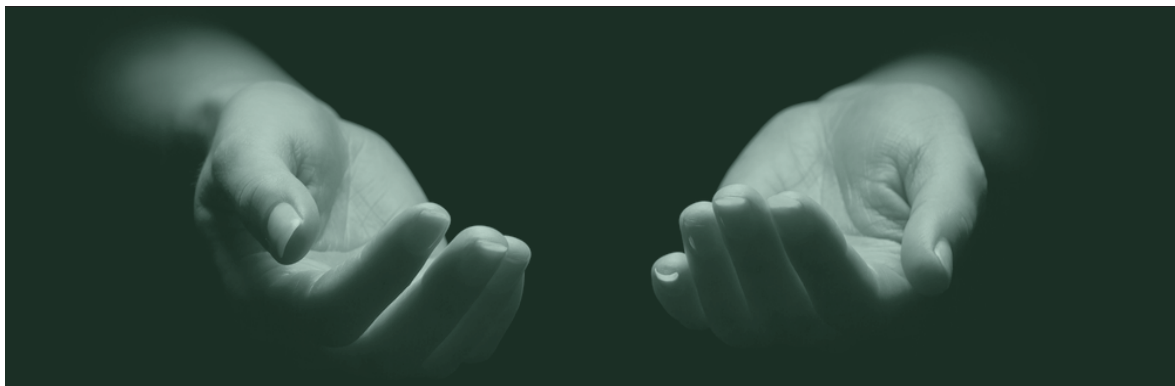
Zato je smiselno naš razmislek nadaljevati prav v tej smeri: Zakaj k Bogu prihajati z našimi prošnjami, če jih Bog pravzaprav pozna še preden se jih mi sami zavedamo? Če je Bog vsemogočna javna uprava, zakaj sploh hoditi predenj, če pa je itak tam, zato da dela?

Odgovor se skriva v naslovu, pa tudi v vsakem zdravem človeškem odnosu. Namreč, naši odnosi, če so pravi in dobri oziroma bolje rečeno, tisti, ki so pravi in dobri, ne slonijo na potrebah in uslugah, temveč na hvaležnosti, pričakovanju in veselju do nekega odnosa. Nekoga imaš rad/-a, pa ne zato ker nekaj od njega potrebuješ, ampak ker si hvaležen/-a za njegovo/njeno mesto v tvojem življenju.

Zato je odnos do Boga, ki se izraža najprej v molitvi, vsekakor odnos, tudi če sloni samo na prošnjah. Bi si pa morali vsi kristjani prizadevati, da bi ta odnos vedno bolj postajal odnos zahvale in veselja. Na tak način bi tudi naša molitev postajala vedno manj podobna javni upravi in vedno bolj odnosu z Nekom, ki ti v življenju veliko pomeni.

Na kratko: prosilna molitev je nujno potreba in nadvse človeška, in to je dobro. Dobro pa bi bilo tudi, ko bi se med našimi prošnjami Gospodu čim večkrat znašla prošnja: "Gospod, pomagaj mi, da bom rasel v hvaležnosti in odnosu do Tebe." Mislim, da smo vsekakor na pravi duhovni poti, če tako molimo, in s tem postavljamo tudi vse ostale naše prošnje, želje in potrebe v pravi kontekst.

Gabriel

Orgle ali kitara?

V mesecu novembru praznujemo god sv. Cecilije, ki je zavetnica cerkvene glasbe. O njenem odnosu do glasbe nam je znano predvsem to, da je na svoj poročni dan »prepevala Bogu v svojem srcu«. S tem se je dotaknila tudi bistva cerkvene glasbe, da z njo verno ljudstvo lažje in lepše dviga svoja srca k Bogu.

V zadnjem času se v cerkvi razširja nova vrsta glasbe, ki ji pravimo *ritmično duhovna glasba*. Izvaja jo predvsem mlajša populacija, ki pri tem uporablja različne inštrumente. Mlajše in starejše generacije na to glasbo gledajo različno, njihova mnenja si večkrat nasprotujejo. Pojavlja se dilema o tem, ali so kitara, bas kitara in (celo) tolkala primerni inštrumenti za spremljanje bogoslužja. So za to morda res bolj primerne orgle?

Cerkev je postopoma rahljala zahteve, ki so bile dolgo časa usmerjene zgolj v gregorijansko petje in orgle. V dokumentu *Liturgicae Varietates Legitimae*, napisanem leta 1994, lahko preberemo, da je »v bogoslužje dovoljeno vključiti glasbene oblike, motive in glasbila, kolikor se ta lahko prilagodijo liturgični praksi, odgovarjajo dostojanstvu bogoslužnega prostora in zares dvigajo vernike.« V resnici torej ni ključno vprašanje orgle ali kitara, temveč ali izvedba pesmi vernikom pomaga približati lepoto Boga.

Pri vsakem izvajanju cerkvene glasbe je torej v ospredju človek s svojimi hrepenenji po Bogu. Mladi še posebej močno doživljajo ta hrepenenja. Iz njih kar vrejo vprašanja o tem, za kaj je smiselno živeti, kaj v resnici osrečuje in kje je Bog v njihovem življenju. Mladih na njihovo vprašanje: »Zakaj tako?«, v tem času ne bomo prepričali s stavkom: »Ker je taka tradicija, ker je vedno bilo tako.« Mladi so živi in se ne zadovoljijo s hladnimi pravili, ki jih tako radi ponavljamo starejši, sploh če smo se pozabili spraševati o njihovi smiselnosti. Mladim moramo najprej priti

naproti tam, kjer so in jih srečati. Šele od tam naprej jih lahko vzgajamo k odgovornemu in lepemu življenju. Petje mladinskih pesmi je dober pripomoček, da srečamo in nagovorimo mlade v svoji župniji. Ne samo na duhovnih vajah in mladinskih skupinah, ampak tudi pri bogoslužju, če ga želimo približati mlajšim generacijam.

Fotografija: Foto VIKTOR

Že ime *ritmično duhovna glasba* pove, da je njen karakter drugačen od ljudske glasbe. Je bolj ritmična, bolj mladostna, njena energija mlade nagovarja v njihovem bistvu. Po drugi strani je duhovna. S svojo vsebino in dinamično nagovarja k slavljenju in razmišljanju o Bogu. S tem daje tudi vrednote, h katerim želimo vzgajati mlade in jim približati Boga. Lepo in občuteno zaigrana pesem je lahko zelo dobrodošla tudi v liturgiji.

Inštrumenti torej niso ključnega pomena. Vsebina pesmi, ki nagovarja, daje bistveni pomen cerkveni glasbi. Ob vprašanju, katere inštrumente uporabiti, pa mora biti v ospredju človek, ki ga želimo nagovoriti. Nič ni narobe, če se starejše generacije lažje izrazijo s klasičnim zborovskim repertoarjem ob orglah, mladi pa ob kitari. Da bi le bili zmožni peti s takšnim veseljem in vero, da bi vse verno ljudstvo z njimi »prepevalo Bogu v svojem srcu«!

Nuša Zavašnik,
zborovodkinja mladinskega pevskega zbora

Zakaj v semenišče?

Bogoslovno semenišče v Ljubljani nosi uradni naziv *Collegium Carolinum*. Častitljiva velika bela stavba nad pokrito ljubljansko tržnico je že 300 let dom številnih fantov, ki začutijo Gospodov klic, ki nežno in tiho trka na vrata srca skoraj vsakega drugega fanta. V tej lepi baročni stavbi je svoja leta formacije preživelo nič koliko slovenskih duhovnikov, misijonarjev in škofov, ki so pomembno oblikovali zgodovino in kulturo našega naroda.

4. novembra goduje ustanovitelj in zavetnik semenišč, sveti Karel Boromejski in ljubljansko semenišče nosi njegovo ime. Ko sem se vpisal v ljubljansko bogoslovje ali *lemenat* sem večkrat dobil vprašanja kot: kaj se pravzaprav dogaja za temi zidovi, ali vi lahko uporabljate telefon, računalnik in gledate televizijo? Na ta vprašanja vsekakor lahko odgovorim pozitivno. Tu stanujejo mladi fantje, ki se pripravljajo na duhovniški poklic, ki se po zunanosti v vsakodnevem življenju prav nič ne razlikujejo od ostalih študentov. Edina zunanja opazna razlika je pri sveti maši, saj pri bogoslužju nosijo črn talar in čezenj koretelj, talar pa je, kot vemo, je duhovniška obleka.

Semenišče ima svoje vodstvo, ki ga vodi rektor ali ravnatelj semenišča, ki je objektivno odgovoren za formacijo fantov. On podaja mnenje, ali je nekdo primeren za opravljanje duhovniškega poslanstva ali ne. Duhovni voditelj ali spiritual skrbi za »notranje« področje, vse tisto, kar je povezano notranjim dogajanjem v vsakem posamezniku. Študijski prefekt pa je vezni člen med fakulteto in bogoslovjem.

Semeniško življenje poteka na drugačen način kot v študentskih domovih. Bogoslovci imajo določen red: vsako jutro začnejo skupaj v kapeli Brezmadežne s skupno molitvijo hvalnic in sveto mašo. Ker čez dan obiskujejo predavanja na Teološki fakulteti, ki predstavljajo zgolj intelektualni del priprave na posvečenje, hiša takrat večinoma sameva, zberejo se le pri skupni dnevni molitveni uri in

kosilu. Popoldanski del in večeri pa so namenjeni številnim aktivnostim kot so med drugimi: *spiritualovi* duhovni nagovori, ki osvetlijo duhovniški način življenja, predvsem pa Božjo besedo, solo in skupne pevske vaje, razni kulturni večeri, večeri za druženje ... Tudi športa ne manjka (od pinkponka, namiznega nogometa, odbojke do pravega nogometa itd.). Poleg naštetega dejavno in bolj poglobljeno vstopajo v liturgične čase in praznovanja največjih skrivnosti naše vere, skrbijo za lepo bogoslužje, urejenost kapele ter se kot skupnost povezujejo v molitvi.

V semenišču deluje tudi še edina slovenska Marijina kongregacija bogoslovcev in duhovnikov. Sprejem poteka vsako leto na praznik Brezmadežne, 8. 12., kjer se posvetimo Brezmadežnemu Marijinemu srcu.

Življenje v semenišču je zelo pestro in zanimivo. Če bi se ponovno odločal, bi zagotovo zopet šel na to pot. Zato, dragi fant, ki premišluješ, kje je tvoje mesto pod soncem, premisli ali te morda Bog kliče na svojo pot in nikaner ne cincaj, ampak le pogumno za Njim. Ne boj se, On je vedno s teboj!

kaplan Anže

ŠmaR: prvih 20 let

Društvo ŠmaR je bilo oktobra 2000 najprej ustanovljeno po kanonskem pravu kot zasebno združenje laikov Katoliške cerkve, kasneje pa so ustanovni člani na občnem zboru istega leta sprejeli še statut, ki ga je potrdila Upravna enota. Prvi uradni zastopnik društva je bil božjepotnik Anton Beovič. Društvo ŠmaR se je najprej imenovalo *Društvo šmarnični romarji*. Pri letošnji obnovi statuta smo ga preimenovali v *Romarsko društvo ŠmaR Žiri*. Društvo ŠmaR je edino društvo v Sloveniji, ki je registrirano po civilnem in kanonskem pravu. Prenovljen statut je 21. 5. 2020 potrdil generalni vikar Nadškofije Ljubljana, škof msgr. dr. Franc Šuštar.

Nameni ustanovitve društva so bili ohranjanje in poživljanje romanj, spoznavanje božjepotnih krajev in druženje dobromislečih ljudi, ohranjanje versko kulturnega izročila prednikov ter prizadevanje za popolnejše življenje in evangelizacijo.

Društvo ŠmaR ima dve glavni dejavnosti: organizira romanja in razstave v Galeriji zvonika cerkve sv. Martina. Za romanje ŠmaR se šteje tisto romanje, ki se prične v Žireh. Romanja se lahko udeleži vsakdo, vendar mora svoje obnašanje prilagoditi občečloveškim moralnim normam.

ŠmaR trenutno šteje 77 članov, ki prihajajo iz 17 župnij. Doslej smo izpeljali 114 romanj, na katerih smo skupaj prehodili okrog 5500 km. Poromali smo v 6 držav in z nami je doslej ro-

malo že 2651 romarjev (povprečno po 23 na romanje). V teh 20 letih pa smo v Galeriji v zvoniku pripravili tudi 49 različnih razstav.

Posebnost društva so nazivi organov oz. funkcionarjev: upravni odbor se imenuje *Vrh*, predsednik je *Božjepotnik*, tajnik se imenuje *Organizator*, blagajnik je *Kronist*. Član je tudi *Duhovnik* – vsakokratni župnik župnije Žiri. Kdor roma trikrat na Brezje in dvakrat na daljše romanje, dobi naziv »šmarnični romar«.

Društvo vsako leto organizira peš romanje na Brezje, več različnih krajsih romanj in praviloma vsako leto eno daljše. Leta 2004 se je deset članov udeležilo 30-dnevnega romanja po Jakobovi poti v Kompostelo. Leta 2012 ob 100-letnici naše farne cerkve smo izpeljali 12-dnevno romanje v Sombotel na Madžarsko, rojstni kraj sv. Martina. Avgusta letos smo šest dni romali v Belo krajino k Trem Faram.

Vsako romanje zjutraj začnemo s skupno molitvijo. Naši skupni materi Mariji se priporočimo za primeren dan, primerno vreme, za zdravje in kakšnega dobrotnika na poti. Vsak dan ob 12. uri molimo molitev Angel Gospodov. Prej in potem pa vsak za sebe razmišlja in moli o svojih prošnjah in zahvalah, ki jih nosi sabo in na cilju položi na oltar. In zakaj romati z nami? »Na to vprašanje si mora odgovoriti vsak sam. Nesporno pa bo lahko vsak, ki se ga bo udeležil, ugotovil, da je vsako romanje potovanje k sebi ...« (F. Temelj)

Več o društvu, romanjih in razstavah boste lahko prebrali v zborniku, ki ga pripravljamo ob 20-letnici društva. Nekaj informacij in foto utrinkov najdete tudi na naši spletni strani www.smar.si.

Na koncu velik boglonaj vsem članom, ki so v teh dvajsetih letih kakor koli pomagali, da je društvo uspešno delovalo in obstalo. Na romanja in k sodelovanju pa lepo vabljeni tudi novi člani!

Matjaž Oblak, Božjepotnik